

Uzza'nın kül oluşu, Halid'in gözyaşı

Peygamberimiz (s.a.v), Mekke'nin Fethi'nden sonra Hz. Hâlid'i, Uzza putunu yıkması için de görevlendirmişti. Bu muazzam hadise, sadece bir putun devrilmesi değil; kalplerdeki sahte bağlılıkların, asırlık karanlıkların ve babadan oğula geçen o körü körüne inadin, İslam'ın nuruyla nasıl parça parça edildiğinin destanıdır.

Gelin, Hz. Halid'in bu sarsıcı imtihanını ve ruhundaki o büyük dönüşümü, nefsimize hisseler çıkararak yeniden soluyalım:

Hz. Halid bin Velid (r.a), Mekke'nin en mağrur putu olan Uzza'yı yıkmaya gittiğinde, karşısında sadece bir taş veya ağaç parçası bulmadı. Bakıcısının dağlardan yükselen çığlığı eşliğinde, karanlığın ete kemiğe bürünmüş hali olan o simsiyah, saçları dağılmış, dişlerini hırsıyla gıcırdatan, çırılçıplak, saç başı darmadağınık, elleri boynunda bir kadın gördü. Bu, bir şeytandı.

İnsan olan Halid, bir anlık beşeriyetle **ürperdi**. Ancak bu ürperti, bir korkaklık değil; asırların biriktirdiği o karanlık enerjiyle ilk kez "Allah'ın Kılıcı" olarak yüzleşmenin şokuydu.

Halid (r.a), şaşkınlığını üzerinden atar atmaz, o simsiyah surete haykırdığı sözler, aslında kıyamete kadar gelecek tüm batıl inançlara indirilmiş bir darbeydi:

"Ey Uzza! Seni tanımak yok, sana tazim yok! Görüyorum ki Allah seni alçaltmıştır!"

O an Halid, sadece bir kadını (şeytanı) ikiye bölmedi; o an Arapların zihnindeki "koruk imparatorluğunu" yerle bir etti. O kapkara suret bir kül yığınına dönerken, aslında bir devrin karanlığı da rüzgâra karışıp gidiyordu.

Hz. Hâlid (r.a.), daha sonra Uzzâ'nın bakıcısını da öldürerek Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) huzuruna döndü ve olanları anlattı. Bunun üzerine Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

"Uzzâ artık ülkenizde kendisine tapılmaktan tamamen ümidini kesmiştir. Bundan sonra Araplar için Uzzâ yoktur; artık ona asla tapılmayacaktır."

Halid o an babası Velid bin Mugire'yi hatırlar... Sürüsünün en güzel develerini seçip, ne duyan ne gören ne de fayda veren bir put için günlerce kurbanlar kesmesini hatırlar. Hz. Hâlid (r.a.) Allah'a hamd ederek şöyle dedi:

"Ey Allah'ın Resûlü! Bize İslâm gibi yüce bir dini ihsan eden ve bizi helâkten kurtaran Allah'a hamd olsun. Ben, babamın yüzlerce deve ve koyun arasından en iyilerini seçip Uzzâ için kurban ettiğini, onun yanında günlerce kaldıktan sonra

büyük bir sevinçle geri döndüğünü görürdüm. Şimdi düşünüyorum da; işitmeyen, görmeyen, ne zarar ne de fayda verebilen bir ağaç parçası için bu kadar aldanmış olmasına hayret ediyorum.”

Nefis Muhasebesi

- **Zihinsel Putlar:** Halid’in kılıcıyla parçaladığı Uzza, bugün bizim zihnimizde farklı isimlerle yaşıyor olabilir mi? Para, makam, elalem ne der korkusu veya bizi Allah’tan uzaklaştıran her türlü “vazgeçilmez” tutkumuz, aslında bizim modern Uzza’larımız değil midir?
- **İslam’ın İzzeti:** Halid, babasının o şaşaalı ama boş hayatına bakıp “bizi helak olmaktan kurtaran Allah’a hamd olsun” derken, aslında hidayetin ne büyük bir servet olduğunu hatırlatıyor. En akıllı, en soylu, en güçlü insanlar bile eğer iman nurundan mahrumsa; sağıra, köre ve bir odun parçasına kul olacak kadar alçalabilirler.
- **Korkuyu İmanla Yenmek:** Karşımıza çıkan “kara suretli” dertler, şeytani vesveseler ve dış gıcırdatan zorluklar bizi ürperttiğinde; Halid bin Velid’in o sesini hatırlamalıyız: **“Seni tanımıyorum! Allah seni zaten alçaltmıştır!”**

Sonuç: Uzza yıkıldı ve bir daha asla geri gelmeyecek. Ancak nefis, her gün kendine yeni bir Uzza inşa etmeye çalışır. Hz. Halid’in bu kıssası, bizlere her daim elimizde “Kelime-i Tevhid” kılıcıyla beklememiz gerektiğini; babalarımızdan, çevremizden gördüğümüz yanlış inançlara karşı uyanık olmamız gerektiğini öğreten dokunaklı bir uyanış destanıdır.